

Az öreg katona

Volt a világon egy katona, aki harminc esztendeig szolgált. Mikor megöregedett, szabadságra engedték, mert már nem tudott katonáskodni. A katonaruháját is nekiadták. A zsebében nem volt, csak három krajcár.

Ment, mendegélt, beért egy erdőbe, itt elgondolta, ha egy falut talál, egy krajcárért vesz egy pipát, egyért dohányt, egyért gyufát. Amikorra ezt kiszámolta magában, odaért egy ősz ember, alamizsnát koldult tőle. Adott neki egy krajcárt. De a katona azt gondolta, ha a megmaradt kettőn pipát vesz meg dohányt, akkor nem jut gyufára. Ha dohányt vesz meg gyufát, akkor nem jut pipára. Mikor ezt elgondolta, hozzáért megint az ősz ember, kért tőle egy krajcárt. Adott neki. De a katona tudta, hogy a megmaradt egy krajcáron már nem lehet venni semmit. Az ősz ember pedig harmadszor is imádkozott neki, s a katona odaadta a harmadik krajcárt is. A koldus látta, hogy milyen jószívű a vándor, megkérdezte, mit kér a háromkrajcárnyi alamizsnáért. A katona azt mondta:

- Nem kívánok én egyebet, csak olyan pipát, amelyikben a tűz sohasem alszik ki, olyan tarisznyát, amelyikből a cipő soha nem fogy el, olyan kulacsot, amelyikből a bor sohasem fogy el.

Ezzel az ősz ember eltűnt. Megy tovább a katona, ballag az erdőben, látja, hogy egy fáról csüng le egy kulacs, egy tarisznya meg egy pipa. Tudta, hogy az övé.

Leakasztotta őket, elkezdett enni, mert nagyon éhes volt, ivott rá a borból, szájába vette a pipát, égett benne a dohány, csak szívni kellett.

Meglátták ezt az ördögök, kérték is mindjárt tőle. De nem adta oda. Azok meg erőszakkal elvették tőle, s még jól el is döngették. Szomorúan ment tovább az öreg katona. Ahogy megy, mendegél, találkozik az ősz emberrel, azt kérdezi tőle:

- Kívánsz-e valamit a jószívűségédért, ha már ilyen szerencsétlenül jártál?

- Nem egyebet, csak olyan furkósbotot, ami addig üssön, vágjon, míg én azt nem parancsolom neki, hogy állj!

Már a kezében is volt a furkós. Azzal odament az ördögök házához, s kéri tőlük a pipáját, a kulacsát meg a tarisznyáját. De az ördögök nem adták, még inkább újra el akarták döngetni.

Akkor az öreg katona parancsolt a botjának:

- Üssed, furkócskám, üsd, vágd, nem apád!

Az ördögök könyörgőre fogták, hogy mindent visszaadnak neki, csak ne üsse már őket.

Mikor megkapott mindent, evett-ivott, elkezdett pipálni, aztán útnak indult. Ment, mendegélt, ahogy az erdő széléhez ért, a nagy sötétség közepében egy kis gyertyavilágot vett észre. Oda tartott egyenesen. Hát látja, hogy egy városba került, de abban akkora a sötétség, hogy csak egy gyertyaláng világít benne. Ahogy botorkál, beleakad a kapusba. Kérdi tőle:

- Miért van ez a város ilyen nagy sötétségbe borulva?

- Ez a város gyászban van - válaszolt a kapus -, mert az ördögök királya el akarja venni a mi királyunk lányát feleségül. De a királyunk nem adta, ezért az ördögök ránk zúdították az örök sötétséget. Aki a várost kivilágosítja, annak a király feleségül adja a lányát, a fele királyságával együtt.

Az öreg katona érdeklődött, hogy melyik út vezet az ördögkirály palotájához. A kapus eligazította, s még azt is megsúgta neki, hogy hozza el a király két zápfogát, mert azzal bírják a várost kivilágosítani.

Ment aztán a katona, vándorolt, mikor rátalált az ördög palotájára. De mikor kinyitotta a kaput, látta, hogy nincs otthon senki.

Üres a király trónja. Föülte rá. Amikor az ördögök hazajöttek, látják, hogy a katona ül a királyi székekben, rákiáltottak:

- Hogy mersz te a trónusra ülni?! Eredj innét, míg szépen vagy, különben móresre tanítunk!

De az öreg katona azt mondta:

- Nem megyek én addig, míg azt a várost meg nem világítod.

Amikor az ördögök neki akartak menni, hogy jól elpáholják, megbiztatta a furkósbotját:

- Üsd, vágd, nem apád! Az ördögkirálynak verd ki két zápfogát!

Amikor a furkósbot kiütötte a király két zápfogát, a katona fölvette, s azt mondta nekik:

- Takarodjatok a városból, de a tájára se jöjjetek többet, mert ha meglátlak benneteket, lemegyek a pokolnak a mélységes fenekébe, s ott verlek benneteket agyon!

Az ördögök könyörgőre fogták, s megfogadták, hogy a városnak visszaadják a világosságot, s a tájára se mennek többet.

Ekkor a katona bement a kivilágosított város királyi palotájába, látja a király, hogy milyen szépen fölsütött a nap, ennek megörült. Azt mondja neki:

- Most, hogy ezt megtetted, neked adom a lányomat meg a fele királyságomat.

De a katona megköszönte a jóságát.

- Nem kell nekem se királyság, se lány. Majd megyek én a magam útján.

El is köszönt a királytól. Ment, mendegélt, talált egy gazdátlan birkanyáját. Beállt eléjük juhásznak. Vele volt az örökké teli tarisznya, a teli kulacs meg a mindig égő pipa.